PÍSECKÝ SVĚT

www.piseckysvet.cz 9 / 2021 7. – 20. května

Každé dva týdny 6 000 výtisků v Písku, Protivíně, Čimelicích a širém okolí ZDARMA

SOUTĚŽ:

Stromy, svědkové našich životů – první nominovaní

PAVEL SEKYRKA:

Když boj se zlem nemůžeme momentálně vyhrát

KAREL PECL:

Malé Antily – Foto prosím!

Pandemie neohrozila **podnikání na OA** v Písku!

Soutěžní **křížovka**

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají dlouhodobě udržet tyto nezávislé noviny a web *www.piseckysvet.cz*

Pokud čtete rádi Písecký svět, budeme Vám vděčni, pokud se naši nezávislou místní žurnalistiku a udržování svobodného prostoru pro Vaše názory rozhodnete podpořit jakoukoliv finanční částkou.

DAR PÍSECKÉMU SVĚTU – jednorázový či jako měsíční příkaz – můžete zaslat na účet č. 78 31 003 001 / 5500

(Veřejná sbírka schválena 5. 12. 2013 KÚ v Č. B.)

VELMI DĚKUJEME všem, kteří nás podpořili nebo pravidelně podporují.

Každý dárce si může od redakce e-mailem nebo telefonicky vyžádat potvrzení o daru pro neziskovou organizaci – volejte na tel. 607 777 993 nebo pište na *redakce@piseckysvet.cz*

PÍSECKÝ SVĚT – ceník inzerce od 1. 1. 2020

– celobarevný regionální kulturně-zpravodajský čtrnáctideník s pestrým obsahem
– vychází každý druhý čtvrtek, náklad **6000 ks,** okamžitě distribuován **ZDARMA**
– distribuce v Písku a v regionu Písecka od Čimelic po Protivín
– v elektronické podobě volně dostupný a archivován na *www.piseckysvet.cz*

– CENY JSOU KONEČNÉ, v Kč, nejsme plátci DPH.

TIŠTĚNÁ INZERCE: základní ceny + rozměry

(vždy šířka x výška v centimetrech; základní sazba je třísloupcová, šířka sloupce 6,5 cm)

- **590,- 1/16 strany** = **6,5 x 4,7 cm** *(„vizitka“)* *nebo* **13,5 x 2** *cm (banner přes dva sloupce)*
- **1050,- 1/8 strany** = **6,5 x 10** *cm* *nebo* **10 x 6,5** *cm nebo* **13,5 x 4,2** *cm*
- **1950,- čtvrtstrana** na šířku nebo na výšku = **13,5 x 9,7** *cm nebo* **10 x 13** *cm*
- **2600,- třetina** = **6,5 x 26,5** *cm* *(celý 1 sloupec) nebo* **20,4 x 8,5** *cm (celý podval)*
- **3600,- půlstrana** na šířku n. na výšku = **20,4 x 13** *cm,* **10 x 26,5** *cm nebo* **13,5 x 20** *cm*
- **6900,- celá strana** = **20,4 x 26,5** *cm*

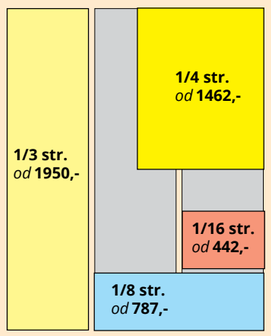

Dále dle dohody: jiné rozměry inzerátů, **PR články a rozhovory, politické kampaně.**

Grafické zpracování inzerce (návrh + dvojí korektura): *dle náročnosti* **300 – 1500**,- *Kč.*

SLEVY: opakování 3 x – sleva **10 %;** opakování 5 x – sleva **15 %**

CELOROČNÍ inzerce (resp. 24 vydání po sobě): sleva 25 %

– tzn. ceny pro celoroční partnery : 1/16 strany: **442,-** 1/8 strany: **787,-** čtvrtstrana: **1462,-** třetina: **1950,-** půlstrana: **2700,-** strana: **5175,-**

PŘÍPLATKY: titulní strana: +200 %; zadní strana: +100 %; str. 2: +50 %; *str. 3 obvykle neposkytujeme;* **str. 4 a 5: +25 %**

INZERCE NA WEBU

- v rámci celoroční spolupráce propagace na *www.piseckysvet.cz* **ZDARMA** dle dohody.
- **BANNER** s prolinkem: 1.100,- / měsíc
- **KOMERČNÍ ČLÁNEK:** 550,- / jednorázové publikování
- **KOMERČNÍ** řádkový inzerát: 100,- / měsíc

***inzerce@piseckysvet.cz,* tel. 607 777 993** *(i SMS, ozveme se Vám obratem)*

PÍSECKÝ SVĚT vychází v nákladu 6000 kusů a je distribuován ZDARMA.

Další čísla vyjdou ve čtvrtek 20. května a 3. června Uzávěrka inzerce vždy v pondělí před vydáním.

Časopis si můžete pravidelně vyzvednout na desítkách distribučních míst.

Seznam hlavních distribučních míst

- Městská knihovna Písek, Alšovo nám.
- Infocentrum ve Sladovně, Velké nám. 113/1
- Kulturní dům Písek, nábř. 1. máje 1605
- TRAFIKY V CENTRU MĚSTA
- Divadlo Pod čarou, Tyršova ul. 431/28
- Plavecký bazén, Ostrovní 2257/1
- Zimní stadion, Na Výstavišti 493
- Sportovní hala, Tylova ulice
- Dům dětí a mládeže Písek, Švantlova 2394
- Základní umělecká škola, Nádražní 1032/27
- Natural, Budovcova 105/4/1
- Knihkupectví Elim, Velké nám. 8 a Janáčkova ul.
- Knihkupectví Fibichová u Putimské brány
- Farmářský obchod Moje Lhota
- Farmářský obchod Johanka
- Ráj sýrů Drlíčov, Pekařství U Slona
- Pekárna Pekar, Pekárna Bernartice – Racek
- Samoobsluhy COOP, POGRR, Pramen, Spar
- ČIMELICE – prodejna Jednota (Coop)
- MIROTICE – potraviny vedle lékárny
- PROTIVÍN – supermarket Pramen
- PUTIM – obecní úřad, vlakové nádraží ČD

PÍSECKÝ SVĚT

Číslo 9/2021, redakční uzávěrka: 05. 05. 2021

Evidenční číslo MK ČR E: 211 63
ISSN 2464-7519

Vydává **Občanské sdružení Písecký svět, z.s.**, IČ: **22827765**, zapsaný spolek na podporu občanské společnosti, registr. MV 20. 11. 2009.

Web: *www.piseckysvet.cz*
e-mail *redakce@piseckysvet.cz.* Bank. spojení: **5015117001/5500** (Raiffeisenbank)

REDAKCE: Mgr. **Zdenka Jelenová** *(tištěné noviny)*, e-mail: *jelenova@piseckysvet.cz*
Ing. arch. **Martin Zborník** *(webové stránky)*, e-mail: *zbornik@piseckysvet.cz*

Telefon do redakce a inzerce: 607 777 993

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (není-li výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, z.s., ani názor redakční rady. Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři.
Přetiskování obsahu POVOLENO, ALE POUZE S UVEDENÍM ZDROJE.

Tisk: MAFRAPRINT, Turyna Petr, 734 517 178.

© OS Písecký svět, z.s., 2021

Sochy z písku v Písku 2021

U Kamenného mostu v Písku již popatnácté rostou obří sochy z písku. Jejich námět se opět váže k 777. narozeninám města Písku. Téma, které loni vzhledem k pandemii nemohlo být dostatečně naplněno, pokračuje s podtitulem „verze 2.1“. *„Loni sochy představily atributy, kterými se současný Písek díky svému vývoji pyšní, například město kultury či škol. Nyní tato písková díla půjdou zpět ke kořenům, ze kterých město vyrostlo,“* řekla **Edita Kučerová** z odboru školství a kultury. ***-MÚ-***

SDÍLENÁ KOLA: *Do ulic Písku se po dvou letech vrátila sdílená kola. Lidé si je mohou půjčit a zaplatit pomocí mobilní aplikace. Stovka bicyklů je rozmístěna na více než 30 stanovištích, která jsou kromě centra také na všech předměstích a několika oblíbených lokalitách mimo město.* ***-MÚ-***

VIDEA K VÝSTAVĚ ZOOGEOS – VOLÁNÍ DÁLEK *s historkami Karla Pecla najdete v sekci* ***Aktuality*** *na webu Prácheňského muzea –* ***www.prachenskemuzeum.cz.***

Jedovatý luxus a paralýza

S velmi příznačným termínem přicházejí v současné době psychologové a sociologové do veřejné debaty – je to „toxicita luxusu“, tedy otrava současným životem v přepychu naší části západní bohaté společnosti, což může být jedním z důvodů nyní poměrně rozšířeného nezájmu o věci veřejné mezi mladými lidmi. Jinak si neumím vysvětlit, že se středoškoláci a vysokoškoláci nebouří proti tomu, jak vláda v době pandemie přistoupila k donekonečna prodlužovanému uzavření či omezení školní výuky.

Dalším důvodem může být absolutní neexistence dostatečně schopných leadrů, elit, vzorů, s nimiž by se mladý člověk mohl ztotožnit. Pokud se podívá na projevy našich nejvyšších představitelů (více o tom např. v textu Pavla Sekyrky na str. 7), tak možná zvolí jako reakci panický útěk do vlastního příjemnějšího světa. Jak mladé přimět k aktivnější reakci? Po pravdě řečeno, netuším. A přečtu-li si pokračování úvahy Hanky Slabové (str. 5), propadám spolu s ní spíše bezvýchodné skepsi či naštvanosti.

Naše vláda donekonečna opakuje, že její prioritou je vzdělání a výchova – a zároveň se při rozvolňování otevírají psí salony, kadeřnictví, fotbalové stadiony a postupně všechny obchody, zatímco děti a mladí stále nesmí chodit do školy. Něco takového není pochopitelné zdravým selským rozumem.

Co znamená vychovávat a vzdělávat pro budoucnost? Nikoliv nalít do nich on-line vzdělávací obsah ŠVP. Často se zdá, že vychováváme pro minulost. Co jsou kvality, na nichž bychom měli stavět? Silná vůle, sebedůvěra, sebe-vědomí – tedy vědomí sebe sama. Kritické myšlení, umění soustředit se ve světě, který nás neustále ze soustředění vytrhuje. Na tom všem stojí budoucnost naší společnosti a budoucnost naší demokracie. Umění spolupracovat a participovat. A tohle všechno mladým on-line nepředáme.

ZDENKA JELENOVÁ

Na Ivana Miloše Havla vzpomínáme i v Písku

Ve věku 82 let zemřel v neděli 25. dubna na rodinné farmě Košík Ivan Miloš Havel – bratr zesnulého prezidenta Václava, matematik, vědec, autor umělé řeči „ptydepe“, kterou jeho bratr použil ve své divadelní hře Vyrozumění (1965).

„Umřel Ivan Havel, člověk bytostně nezlý, vždy svůj a nápomocný druhým. Díky, žes byl, Ivane,“ informoval na sociálních sítích ředitel Knihovny Václava Havla a bývalý velvyslanec Michael Žantovský. Bratr Václava Havla působil jako vědecký pracovník, ředitel Centra pro teoretická studia Univerzity Karlovy a Akademie věd ČR. Ivan Havel stojí za celou řadou významných vědeckých publikací. Dlouho vedl přírodovědecký časopis Vesmír. Před pádem komunismu pořádal kromě své polooficiální vědecké práce bytové semináře ve svém bytě v Praze a spolupracoval na vydávání samizdatů. Od listopadu 1989 do června 1990 se angažoval v politice jako člen hnutí Občanské fórum.

V jednom z rozhovorů dostal otázku: Kam zmizeli ti lidé, kteří v nekonečném zástupu šli přes Karlův most za rakví Václava Havla na Hrad? Ivan Havel odpověděl: *„Nezmizeli, jen to, co v těch lidech zůstalo, není tak hlasitě slyšet. Je to nějaká struna, která v lidech stále rezonuje.“*

Po pohřbu na koncertě pro Václava Havla v Lucerně Ivan Havel řekl: *„Lidé teď vzali bratrovo heslo o pravdě a lásce pod svou ochranu.“*

Ivan Havel navštívil Písek a Prácheňské muzeum v roce 2011, u příležitosti zahájení výstavy malířky Jitky Bokové, jako jedna z mnoha významných osobností, jejichž cesty v uplynulých letech směřovaly do galerie muzea.

Irena Mašíková Konštantová

Stromy, svědkové našich životů – první nominovaní

Na začátku roku jsme zveřejnili výzvu pro soutěž Strom milovaný, obdivuhodný, o dvacet nejkrásnějších a neobdivuhodnější stromů na Písecku. Zatím máme jen několik nominovaných, což je pochopitelné vzhledem k lockdownu a ne příliš přejícímu počasí v minulých měsících. Ale nyní, kdy se stromy odívají do krásné svěží zelené či obalují květy, je ten nejlepší čas pro fotku vašeho milovaného stromu, kterého máte v okolí, či je jedním z cílů vašich vycházek.

Uvítáme i příběh či důvod, proč je pro vás zrovna tento strom důležitý. Fotky stromů a poznámky k nim prosím posílejte na e-mail: vodaazelenvpisku@centrum.cz s uvedením, zda si přejete

zveřejnění svého jména či nikoli. Pokud jste členem facebookové skupiny Voda a zeleň v Písku, můžete fotografii dát i jako příspěvek ve skupině. Soutěž prodlužujeme do konce května, vyhodnocení proběhne v létě. Odměna je zatím překvapení.

Zatím ve městě se drží na předních místech **Strom hrdina u Kamenného mostu** a **obrovská lípa za vrátnicí nemocnice**. Ale v katastru

obce je pozoruhodných stromů mnohem více! Na fotografiích vidíte několik dalších nominovaných. Můžete hádat, kde stojí. A jeden s příběhem: *„Když jsme se přistěhovali do této lokality, byla tato borovice tak nízká, že jsme na její špičku dosáhli. Bylo to v době Sametové revoluce a tehdy*

jsme tam u ní oslavovali s přáteli nový rok. Nyní již borovice dosahuje do výšky 6. patra okolních domů. Nejen stáří našich dětí, ale i výška stromů svědčí o množství let, která jsme prožili. Doufáme, že poroste ještě dál a výš a že bude prosperovat, protože v horku spolu s ostatními stromy stíní a v létě tlumí výskot dětí na hřišti.“

Těšíme se na vaše fotografie!

LENKA JELÍNKOVÁ
spolek Voda a zeleň v Písku

Můj tip: PEUGEOT!

*Bylo to jako blesk z čistého nebe, když mi pan Luděk Veverka po telefonu oznámil, že jeho starší bratr Josef je po smrti následkem nemoci covid-19. Pan Josef Veverka byl majitelem autosalonu **VETO CZ - Peugeot v Milevsku a v Písku**. Po celou dobu mého podnikání jsem s ním vyjednával koupě automobilů. Za dvacet let jsem u bratří Veverků nakoupil pro potřeby své firmy prakticky všechna auta pro sebe i své zaměstnance. Koupě, servis i případné opravy vždy proběhly korektně a k mé spokojenosti.*

V roce 1967, když se rozvolnily zákazy cestování do západní Evropy, mi nabídli brigádu na sklizeň vinných hroznů ve Francii. Nikdy předtím jsem „na západě“ nebyl, a tak jsem si řekl, že si pobyt ve Francii prodloužím a před brigádou projedu jižní Francii na kole. Od svého kamaráda Václava Krále jsem si půjčil skládací kolo, koupil v Čedoku za 800 korun jízdenku na vlak Praha – Paříž – Marseille a zpět, v bance jsem na cestu dostal 50 franků. Ve Strasbourgu jsem složil kolo a přes Grenoble a Provence dojel na francouzskou riviéru do Nice, kde jsem poprvé v životě uviděl moře. Pokračoval jsem po Côte d'Azur přes Monako, Cannes, Saint-Tropez a Toulon do Marseille, nezapomenutelné tři týdny. Pil jsem vodu z kašny, spal v junior-hotelech nebo pod širákem a poznal nádherná místa jižní Francie.

Po prohlídce Marseille jsem odjel vlakem na sever do Beaune – vinařského centra Burgundska. V obci Mersault jsem pak 20 dní stříhal hrozny a přitom jsem se seznámil s jedním Francouzem z Paříže, slovo dalo slovo a on mě pozval po skončení prací k sobě. V Paříži jsem každé ráno vyrážel na kole po městě, večer mne pak přítel naložil do svého Peugeota a odvezl domů. Když jsem se ptal, proč má právě tuto značku, vysvětlil: „Renault je státní firma a její výrobky jsou hodně poruchové. Citroën zase dodává na trh stále nové typy a nestačí vychytat chyby. Peugeot je firma soukromá, konzervativnější a kromě francouzského trhu dodává automobily do bývalých afrických kolonií, a tak její výrobky musí vydržet i to nejhorší zacházení a těžké klimatické a přírodní podmínky.

Až do roku 1990 jsem auto nepotřeboval, ale když jsem pak začal podnikat, situace se změnila – a tu jsem si vzpomněl na slova francouzského přítele. Mé první auto byl Peugeot 205, ojetina z Německa. S nostalgií na něj vzpomínám. Bezporuchové, malá spotřeba, prakticky nulová údržba. Pak se objevili bratři Veverkové s autosalonem a autobazarem VETO CZ - Peugeot a bylo rozhodnuto. Od té doby jsem až na výjimky jinou značku auta nevlastnil, a to jak osobní, tak pracovní. Musím po letitých zkušenostech říct, že můj francouzský přítel měl pravdu. Připočítám-li k tomu výborný servis u Veverků ve Vetu, nezbývá mi než říci: Děkuji, Josefe. Čest Tvojí památce a budu na Tebe vzpomínat jen v tom nejlepším.

ZDENĚK BENEŠ

Zastupitelé projednají mimo jiné vznik ubytovny v Semicích

Zasedání zastupitelstva města se koná ve čtvrtek 6. května od 13:00 hodin ve velkém sále Kulturního domu v Písku. Občané dostanou podle programu možnost pokládat dotazy hned na začátku jednání.

Zastupitelé budou diskutovat o zmírnění ekonomických důsledků nouzového stavu pro podnikající subjekty ve městě (bod 6).

Pod číslem 10 je v programu zařazen bod Návrh na pořízení změny č. 4 Územního plánu Písek. **Písecká aktivní občanka Michaela Šťastná** k tomu v delším textu na ***www.piseckysvet.cz*** upozorňuje na sporné okolnosti: *„Tento bod byl už projednáván na minulém jednání zastupitelů. Změnou v územním plánu by vzniklo ubytovací zařízení v Semicích s kapacitou 40 až 60 lůžek – je to bod č. 9 na videozáznamu minulého ZM. Když pominu fakt, že návrh zpracovatele je v rozporu s vyjádřením zhotovitele ÚP Písek ing. arch. Petra Vávry, o které si město extra požádalo, aby mělo stanovisko odborníka, je tu evidentní snaha zvýhodnit developera i za cenu obejití některých zákonem daných pravidel. Je fakt, že pod žádostí je podepsán bývalý zastupitel města, je fakt, že zpracovatel (město) mu chce vyhovět i přes rozpor v ÚP města, je fakt, že se v materiálech objeví vyjádření Osadního výboru Semice, které podle všeho nevzniklo na zasedání OV a je to tedy účelový cár papíru, na který má být nahlíženo jako na dokument. A navzdory těmto faktům se věc má projednávat našimi zvolenými, znovu a s vědomím toho, že v Semicích ve středu obce může po schválení tohoto bodu klidně vzniknout i ubytovna. Skoro vše, co popisuji, už na zastupitelstvu zaznělo, zastupitelé k tomuto bodu nepřijali žádné usnesení, a tak se tento bod vrací na program „vylepšený“ o vyjádření OV Semice, které je za hranou zákona. A to, že se tohle děje, je možná také dáno tím, že dosud nebyl skoro žádný zastupitel za své rozhodnutí v takto sporných věcech předvolán k zodpovědnosti. Asi je potřeba prolomit ten mýtus nepostižitelnosti zvolených, protože těch obcházení pravidel je čím dál víc…“*

Bude zajímavé sledovat, zda se s těmito námitkami vypořádají zastupitelé předtím, než svým hlasováním o věci rozhodnou.

V bodě 18) zastupitelé mají projednat návrh na úpravu Jednacího řádu ZM, kerá by měla umožnit konání ZM jako videokonferencí on-line.

ZDENKA JELENOVÁ

ČČK: akreditované kurzy první pomoci

Pořádáme kurzy první pomoci pro jednotlivce, veřejnost, školy a firmy.

- Školení zaměstnanců a managementu
- Workshopy pro rodiče/prarodiče
- Praktické školení pro pedagogy
- Interaktivní programy pro MŠ, ZŠ, SŠ
- Realistické maskování zranění

Od 12. 6. Zdravotník zotavovacích akcí (akreditováno MŠMT), 41 hod. kurz. Absolventi jsou podle zákona č. 258/2000 Sb.,

o ochraně veřejného zdraví, oprávněni vykonávat zdravotníky na zotavovacích a podobných akcích a školách v přírodě.

Více na www.cckpisek.cz nebo na telefonu 382 13 186. Těšíme se na Vás!

PETRA VÍTKOVÁ
ředitelka Ú OS ČČK Písek

Třináct měsíců v… (2. *díl*)

Místo probuzení si spíše začínám připouštět, že tohle je nová realita. Tvrdá a nemilosrdná, ale skutečná. Není to žádná růžová zahrada plná motýlků, mléka a strdí. Jednou věcí je uvědomění, druhou je pak smíření se. To je mnohdy náročnější část této úlohy. Je tak těžké hledat něco pozitivního. Jasně, dát si kladný cíl, po kterém toužíme, je fajn, ale co ta cesta k němu? Jakým způsobem se k němu má člověk dostat? Marně se snažím najít tu hnací sílu, ten motor.

V mé fantazii to vypadá asi jako survival mode („režim přežití“) počítačové hry. Přes den si relativně cílevědomě plníme úkoly a mise, ale jen co se setmí, musíme najít místo, kam se zabarikádovat, protože z temnoty se začínají vynořovat všechny monstra a příšery, které usilují o život hráče. Jsou to typičtí kostlivci ze skříně. Objevuje se stále častěji frustrace, lenost, demotivace, bolest, negativní vzpomínky, které jsou produktem této nepřirozené izolace. Člověk by měl umět žít sám, to ano. Faktem ale je, že jedinec lidského druhu je přeci jen zoon politicon.

Chtěla jsem v téhle druhé části popsat, jak se s tím vším vypořádat a nezešílet z toho cestou. Chtěla jsem psát o způsobu, jak najít naděje a motivaci. Nedokážu se ale přetvařovat, a pokud bych tvrdila, že mám recept, tak bych lhala. Jasně, teorie funguje vždycky, teoreticky bych to zvládla. Ale co v praxi… Všech ztrát už bylo prostě moc. Nemají to ale náhodou být ztráty a nálezy?

Nejde o první ani poslední krizi, kterou zažívám já, kterou zažívá celá společnost. Současná situace nám nastavila zrcadlo. Vše je vidět v jasném světle. Přednosti a slabiny. Sama jsem teď svědkem toho, že i ti psychicky nejsilnější jedinci v mém okolí stojí na prahu kolapsu. Napadá mě v této souvislosti, a vlastně i do budoucna, jen jediné řešení.

Odolnost. Pěstování odolnosti mi připadá jako jediné východisko. Samozřejmě, jako „2000s dítě“ jsem vyrostla v ekonomickém růstu, v komfortu, v ústupcích a výhodách. Jsem tím rozmazlená a stejně tak všichni ostatní, kteří žijí posledních 20 let v západním světě. Odvykli jsme si čelit problémům a krizím. Otázkou samozřejmě zůstává, jestli by na takovou situaci byly připraveny jakékoli jiné generace. Jestli se dá opravdu dlouhodobě žít v sociální bublině omezené na kontakt přes internet a občasný výlet do supermarketu. Nadchla mě úvaha o astronautech – ti jsou totiž speciálně školeni na přežití ve vesmíru, mezi čtyřmi stěnami, na odříznutí od společnosti. Jsou vybrání jako ti nejlepší z nejlepších. Přesto se někteří po návratu potýkají s traumatem.

Když se o tomhle tématu bavím s mamkou, tak mi říká, že indiáni také nepřestali zapalovat ohně a tančit i přes to, že byli neustále vyvražďováni. Dovolím si tu s lehkým nadhledem porovnat utrpení fyzické a psychické. Problémem je, že já už nemám kde tu energii brát. Zaprvé: pokud člověk trpí fyzicky, může sám sebe ve své hlavě přesvědčovat, že bude v pořádku. Jestliže ale první trpí duch, tak nastává problém, protože se nemá čím přesvědčovat. Zadruhé: všechny trápené skupiny, ať už vězni za minulého režimu, výše zmínění indiáni, nebo lidé v koncentračních táborech, tvořily komunity a navzájem si pomáhaly těžké situace zvládat. Já si připadám spíše jako Tom Hanks na ostrově uprostřed oceánu. Někteří tvrdí, že nejsme osamocení, protože máme technologie a sítě. Internet je taký můj Wilson. Je fajn ho mít, když člověk musí být sám, ale běžnou socializaci prostě nenahradí.

Vyhrabávám z posledních mezírek zbytečky energie. Přehodnocení priorit už dávno proběhlo. Svoje povinnosti teď stavím na vrcholek žebříku. Škola a základní životní potřeby. Na víc se nezmůžu. Je to jako afekt. Touha přežít. Jako zběsilý útěk, útok či obrana, emotivní hádka. Chvilka, která je následkem dlouhodobé frustrace, po jejímž konci je člověk vyčerpán a oslaben mnohdy na pokraji mdlob. A možná ten kolaps fakt přijde. Jediné, co mi teď zbývá, je zavřít oči, napřít veškeré úsilí a modlit se, že se zhroutím až po konci školního roku.

HANA SLABOVÁ, 19letá studentka

KNIHOVNA: Dvě spisovatelky (nejen) pro naše čtenáře

V květnu navštíví píseckou knihovnu dvě úspěšné spisovatelky. Jsou přibližně stejně staré, jejich knihy získaly české i zahraniční ceny, obě žijí v Praze a jsou matkami tří dětí. Ester Stará, logopedka a speciální pedagožka, je autorkou knih pro děti. Bianca Bellová, překladatelka a tlumočnice z angličtiny, píše pro dospělé. Přinášíme vám malou ochutnávku toho, o čem si budeme při besedách povídat. Seznamte se.

Bianca Bellová

Jak jste se stala spisovatelkou?
E.S.: Když mě tak na besedách opakovaně představovali. Po několika letech jsem si uvědomila, že na tom něco bude. Ale sama sebe budu vždycky víc vnímat jako speciální pedagožku a logopedku. Psaní knížek je libůstka, troufalost a potěšení, které z mé profese vyplývá a těží z ní. A taky je to můstek k setkáním se zajímavými lidmi, takže životní potřeba.
B:B.: Já vlastně ani nevím, ono se to tak nějak přihodilo. Sama se ani za spisovatelku nepovažuji, spíš se mi zdá, že nic jiného líp neumím. Čímž netvrdím, že to umím dobře, ale zloděj knoflíků je zlodějem i přesto, že nic většího ukrást neumí.

Kdy vyšla vaše první kniha, jaká byla, a v čem se liší od vaší knihy poslední?
E.S.: Úplně první kniha bylo leporelo pro nejmenší, zveršovaná *Zvířátka a loupežníci*. První knížka, která mi ale dodala kuráž a naději, že teda snad psát i můžu, bylo *A pak se to stalo! Deset pohádek o maličkostech, ze kterých si děti nic nedělají a dospělí z nich šílí.* Psala jsem ji na mateřské se třetím synem a přesto, že je to knížka pro děti, dospělí, kteří tuto životní etapu prožili či prožívají, určitě pochopí, že to pro mě byla především psychohygienická záležitost. Moje poslední kniha *Aliance Udatných* je napsaná a čeká na ilustrace. A v čem se liší? Vlastně jen v tom, že kluci vyrostli a řeší jiné problémy. Teda oni nic neřeší, problém mám samozřejmě opět jenom já. Zamýšlím se nad tím, do jaké míry akceptovat virtuální realitu, která je pro většinu dnešních teenagerů stejně skutečná jako ta, kterou my, dospělí, považujeme za jedinou reálnou.
B.B.: To byl *Sentimentální román* v roce 2009. Moje knihy se liší snad jen na první pohled, myslím, že bez ohledu na prostředí a dobu, kdy se jejich děj odehrává, pořád hledám univerzální zákonitosti příběhů a lidského konání.

Jaký byl pro vás uplynulý „koronavirový“ rok? Přinesl vám nějaký zajímavý „aha“ moment v profesním či soukromém životě?
E.S.: Bohudík byl poklidný. Mohla jsem pracovat on-line, všichni jsme se situaci nějak přizpůsobili, vzali si z ní spoustu dobrého a přečkali ji ve zdraví. Měla jsem víc prostoru na psaní, což jsem obzvlášť zpočátku využívala. S postupem času mi ale přece jen začaly chybět život zpříjemňující podněty. Prostě takové ty běžné akcelerátory radosti. Uvědomila jsem si, jak moc postrádám kulturu, přátele, obohacující setkání. A samozřejmě se začaly vkrádat i pochybnosti a obavy z vývoje v naší společnosti. Pak už psaní nešlo tak lehce.
B.B.: Některé poznatky se mi jen potvrdily – například že když máte kolem sebe síť blízkých a milujících lidí, do které se dá v případě potřeby padnout, tak se dá překonat všechno. Že když žijete pro jiné, je život mnohem snesitelnější. Že toho člověk k životu vlastně moc nepotřebuje. Že když člověk dokáže vnitřně projevit vděk za všechno, co má, lépe se mu překonávají nesnáze. Že když nelze říct něco pozitivního, je většinou lepší mlčet. Jsou to taková klišé, nic překvapivého. Loňský rok si ale budu pamatovat jako rok, kdy jsem někomu vyjádřila upřímnou soustrast častěji než za zbytek svého života. Je mi líto, že jsme jako společnost pandemii nezvládli lépe, s lepší organizací a štábní kulturou. Co se k tomu dá říct? Otázkou zůstává, zda jsme se z toho dokázali poučit. Jestli bychom to příště zvládli lépe. Autorsky byl ten rok vlastně docela přínosný – tím, že jsem nemohla cestovat za čtenáři doma ani do zahraničí a že mi odpadla spousta práce, jsem měla mnohem lepší možnost se soustředit na psaní. Popsala jsem asi nejvíc stránek za celý svůj život. Promiňte, stromy.

V čem je pro autory/autorky zajímavé setkání se čtenáři?
E.S.: Je to právě jedno z těch obohacujících setkání. Okamžitá zpětná vazba, která mi říká, jestli má smysl dělat, co dělám. Děti jsou nekompromisní. Rychle poznám, na čem jsem, neberou si servítky. Když je nezaujmu, nic nepředstírají. Když se ale napojíme, a je vlastně jedno, jestli jsou to čtenáři či nečtenáři, je to euforie. A stejně tak si považuju setkání s dospělými. Knihovnicemi, učiteli, rodiči. Je to příležitost přiblížit jim, proč která knížka vznikla, jak s ní pracovat, kdy ji využít, sledovat, jak ji hodnotí.
B.B.: To asi záleží na konkrétním autorovi. Pro mě zůstává záhadou, že je někdo ochoten mé knihy vůbec číst, natož aby se účastnil setkání se mnou. Na mně nic zajímavého není, vlastně i většina autorů – i těch, kterých si vážím úplně nejvíc, je pro mě zajímavá hlavně svými texty. Když ty autory vidíte někde mluvit, většinou zjistíte, že to jsou stejní introvertní pavouci jako já. Čím jsem starší, tím víc si to ale dokážu užít, a vlastně se mi dost často stává, že na setkání se čtenáři vznikne magie, která se těžko plánuje i vysvětluje. Což je mimochodem i vlastnost dobrého textu – většinou bývá dobrý právě ve chvíli, kdy ho nemáte pod kontrolou a rozhodně ho nijak neřídíte.

Děkuji za odpovědi.

Na setkání s Ester Starou se můžete těšit ve čtvrtek 13. května, na setkání s Biancou Bellovou v pondělí 24. května.

ŠTĚPÁNKA ČINÁTLOVÁ

Když boj se zlem nemůžeme momentálně vyhrát

Byl jsem v těchto dnech dotázán, zda jsem sledoval onen projev hlavy státu k Vrběticím. Už z podstaty nikoliv. Možná bych i sledoval, kdyby do dvou hodin od oznámení šokující zprávy premiéra vystoupil i nejvyšší velitel ozbrojených sil a řekl něco v duchu „vyšetřete to“ nebo „stojím za naší vládou“ atd. Premiér, vláda, bezpečnostní výbor, naši zahraniční spojenci – byli v pohotovosti celý týden a já si mám v neděli pouštět předtočené mletí někoho, kdo se týden schovával připostrachovaný za bukem a taktizoval? Úplně stačilo, když jsem posléze přejel očima přepis toho „nejlepšího“, co náš pan prezident s vědomím oslabit naši zemi před východním agresorem vypustil či jednoduše v případě neznalosti ústavy zase plesknul. Následovaly komentáře o vlastizradě, které jako občan milující naši zem samozřejmě podtrhuji. V dalších komentářích bylo poukázáno na to, jak zhruba desetkrát během rozhovoru urazil moderátorku. Samozřejmě, i když si za to servilní televizní stanice, která mu vůbec dá prostor, může sama, ta další hodnocení, že je buran, jsou důležitá, ale trochu zjednodušující. Dovolím si odskočit do svého povolání a „distančním“ způsobem osvětlit, za jakých okolností může u člověka k takovému jednání docházet.

V semináři psychologie své studenty seznamuji mimo jiné se zakladatelem individuální psychologie, rakouským lékařem Alfredem Adlerem. Spolupracovník Sigmunda Freuda vytyčuje v člověku konflikt mezi dvěma složkami lidské bytosti. Sociálním citem na jedné straně, který je charakterizován zájmem o druhé, chutí spolupracovat, touhou mít harmonický vztah s druhými – a mezi úsilím vyniknout a získat moc na straně druhé. Vedle toho má každý z nás slabé místo, o kterém víme, ale raději bychom to slabé místo vytěsnili. Třeba v dětství koktáme, nosíme brýle nebo máme nadváhu. Při nepříznivém vývoji okolností (o ten se mohou postarat například spolužáci ve třídě) se ze slabého místa může vyvinout pocit vlastní méněcennosti. Pokud se ten pocit stane patologickým, vzniká komplex méněcennosti. V ten moment člověk přestává být schopen úplně zdravého vývoje. Pokud komplex méněcennosti nezvládneme, může nasměrovat naši duši na cestu vytyčení fiktivních, nereálných a egocentrických cílů bez ohledu na druhé lidi. Protože tento typ cílů naplnit nikdy úplně nelze, vzniká psychická porucha. Například diktátoři jsou mimo jiné známí i po čistkách kolem své osoby chorobnou podezíravostí, že je jejich okolí i nadále přehlíží a nerespektuje. I když už skoro nikdo naživu nezbyl.

Nezvládnutý komplex jde léčit, ale abyste se mohli nechat léčit, musí vás vaše okolí přesvědčit, že je něco v nepořádku. Terapeut vám metodou sebepoznání pomůže uvědomit si neadekvátnost vašeho fiktivního a egocentrického cíle a pomůže vytyčit cíle adekvátní, slučitelné s potřebami druhých lidí. Když se například terapeut dozví, že desetkrát za rozhovor urazíte moderátorku, ženu, ptá se vás citlivě, zda nemáte komplex z toho, že vás okolí nerespektuje, komplex z toho, jak působíte, jak vypadáte, z toho, že vám citelně ubývají síly, jestli jste byl u žen v životě úspěšný, jestli vám nějaká neublížila v minulosti do té míry, že to teď chcete vrátit všem ženám, bez ohledu na to, zda jsou chytré, či nikoliv. Také to zásadní – jaký jste měl vztah k matce, jaký byl váš mužský vzor. A pak se nasadí léčba (terapie).

Pak je tu nepřehlédnutelný fakt biologického charakteru. V pozdějším věku nám všem začíná chabnout čelní kůra mozková. Čelní frontální mozek zajišťuje ratio – rozum, kulturu a je také výstražným semaforem pro starší část mozku, která produkuje emoce. V produktivním věku, když vás třeba někdo na ulici naštve a nejraději byste si ulevili nadávkou, čelní frontální mozek vás přibrzdí a řeknete si nadávku jen pro sebe, nebo řeknete mírnější (*A jděte mi k šípku, sousedko!*). Jenže jak nevratný biologický proces opotřebením mozku postupuje, čelní frontální mozek ztrácí schopnost přibrzdit emoce. Projevuje se to třeba, když dospělí svěří na hlídání prarodičům vnoučata a pak jsou v úžasu, když se pobavené děti vrací od dědečka s výrazně „bohatším“ slovníkem. Přestože vzdělaný dědeček v produktivním věku „sprostě jak dlaždič“ nikdy nemluvil. Podobným projevem tohoto opotřebení může být i případ některých starců, kteří by rádi tleskali po zadku mladé holky, přestože v produktivním věku by jim to fungující čelní frontální lalok rozmluvil. Nebo někteří lidé v tomto věku začínají urážet všechny kolem sebe ještě více, jelikož o svém názoru nepochybují už vůbec. Mírnit to chátrání do jisté míry lze, je to ale hlavně úkolem okolí. To vás má upozornit, že jste řekli něco, co jste neměli. Když třeba ponížíte desetkrát během čtyřicetiminutového rozhovoru moderátorku, může vám vaše okolí říct, že se to nedělá. A zakáže vám třeba oblíbený pudink. Pokud vás ale na to vaše okolí neupozorní, budete mít naopak do příštího rozhovoru pocit, že děláte vše správně – uděláte to znovu a ještě si přisadíte.

Propojíme-li oba faktory, o kterých píšu, mohlo by nám to pomoci pro příští prezidentskou volbu. Pro čas, až budeme snad skutečně zase po letech po nutné odstávce s Klausem a Zemanem všichni toužit po prezidentovi, který do nás nebude kopat (zvlášť v dnešní době), nebude zbabělý a bude nás chtít spojit. Co ale do té doby? Dokud neproběhl onen projev pana prezidenta k Vrběticím, uklidňoval jsem své okolí tím, ať si projevů zlého strýce z Lán, kdysi tak bystrého politika, nevšímají. Že už tu domácí a mezinárodní ostudu po zbylé dva roky nějak doklepeme. Těžko se mi to říká po tomto jeho projevu. Na ústavní žalobu ta poslední ostuda zřejmě nestačí, na to, aby nás pan prezident všechny, včetně jeho voličů, před východním agresorem zesměšnil, to stačilo vrchovatě. Takže to musím přehodnotit a s ohledem na to, co pan prezident ještě stačí za období dvou let napáchat, budu říkat, co používám, když je naše země před jakýmkoliv domácím či zahraničním lotrem skutečně ponížena a dovolává se pravdy. **Když boj se zlem nemůžeme momentálně vyhrát, není to argument pro to, abychom proti zlu neudělali aspoň to nejmenší, co se od nás očekává.**

PAVEL SEKYRKA
ředitel Obchodní akademie Písek

INZERCE

SPOŘENÍ DO ZLATA A STŘÍBRA

Zlato za rok 2020 zhodnotilo v Kč o 23 %, stříbro o 58 %. Jak pracují vaše úspory pro vás?

SPOŘENÍ:
- Již od 500 Kč
- Flexibilní spoření – lze poslat více, i vynechat
- Můžete spořit do zlata, stříbra i platiny v jednom účtu
- Výběr vkladu k dispozici do 48 hodin
- Zisky ze zákona nedaníte
- Vlastníte ryzí slitky ve fyzické podobě
- Ochrana před inflací a potížemi v ekonomice
- Držení zlata je anonymní (neexistuje registr držitelů)
- Slitky přímo od výrobce z největších světových sléváren

Pro bližší info: Lenka Klečacká
Tel.: 777 159 508, lenka.klecacka@goldengate.cz

KURZ ČČK: Péče o nemocného v domácím prostředí

Staráte se doma o nemocného? Nevíte si rady? Potřebujete pomoci nebo poradit? Dozvědět se novinky?

Přihlaste se na kurz **ZMO / Základy ošetřovatelské péče**, který je zaměřen zejména prakticky a profesionální zdravotnický personál vám představí a ukáže, jak správně manipulovat s plně imobilním nebo jen částečně pohyblivým člověkem. Naučíme vás ošetřovatelské postupy, kterými je možné předcházet proleženinám i jiným problémům, které souvisí s náročnou péčí o nemocného člověka upoutaného na lůžko či nemocného v rekonvalescenci. Vyzkoušíte si techniky přesouvání a dopomoci mimo lůžko. Ukážeme si vhodné způsoby manipulace a zaměříme se na jednoduchá cvičení, které podpoří

zlepšování fyzického stavu. Poradíme, jaké kompenzační pomůcky usnadní manipulaci, a zodpovíme vám mnoho otázek, které jsou spojené s péčí o nemocného.

Jsme organizace s 28 letou praxí v oblasti domácí zdravotní péče a jsme tu pro vás.

Kurz se koná dne 22. 5. 2021 od 14.00 hod. a je zcela zdarma.

Přihlásit se můžete přes web ***www.cckpisek.cz*** nebo telefonicky **776 628 337**.

Těšíme se na vaší účast a věříme, že tento kurz bude přínosem v této náročné době.

Petra Vítková, OS ČČK Písek

STROM SETKÁVÁNÍ

Nová 99, Písek – Hradiště, tel. 777 571 529, info@strom-setkavani.cz, www.strom-setkavani.cz.

- **Práce s dechem a emocemi, (individuální) konstelace** – Dita Macháčková, *dita.machackova@volny.cz*
- **Hatha jóga** – Jana Kozová, ***www.jogapisek.cz***
- **Jarka Olžbutová** – ***www.uvodnaru.cz***
- **Poradna ájurvédy, ájurjóga** – Radoslav Nahálka, ***www.ajurmed.cz***
- **Slunce ve skle** – Marmelády, čatní a sirupy Katky Čápové, ***kacabacapova@seznam.cz***
- **Výuka hry na kytaru a ukulele** – Jirka Macháček, ***info@strom-setkavani.cz.***

PIŠTE NÁM své názory!

Rádi přijímáme dopisy, náměty i kritické názory.

Příspěvky posílejte nejlépe e-mailem: ***redakce@piseckysvet.cz***, nebo se domluvte na tel. **607 777 993**. Vše můžete po jednoduché registraci vkládat též na ***www.piseckysvet.cz.***

Pandemie neohrozila podnikání na OA v Písku!

Již pátým rokem se studenti OA v Písku mohou zapojit do vzdělávacího programu společnosti JA CZECH – JA Studentská firma. Navzdory pandemickým opatřením se osm skvělých a velmi pracovitých dívek z třetího ročníku pustilo do reálného podnikání a založilo společnost GreenFuture.

Vyrábějí ručně malované tašky a šijí roušky z textilních materiálů a snaží se, aby se roušky staly stylovým doplňkem nikoliv omezením. Propagují ochranu životního prostředí a zisk věnují dobročinné organizaci Čistý les.

A jak hodnotí studentky rok podnikání?

Náš pracovní tým tvořila paní učitelka Daniela Fořtová a mentor pan Tomáš Urban, který nám dával zpětnou vazbu pohledem z praxe.

Tento rok byl velmi přínosný. Naučily jsme se pracovat jako tým pod vedením naší ředitelky Terezy Doubkové. Každá máme ve firmě své místo a zároveň své povinnosti. Ze začátku pro nás bylo obtížné všechno skloubit, ale postupem času jsme se zlepšily a už víme, na čem zapracovat. Již víme, jak správně oslovit zákazníky a jak s nimi navázat kontakt, aby od nás spokojeně odcházeli a rádi se vraceli.

Podnikáním jsme toho hodně získaly, ale také jsme i něco ztratily. Práce v opravdové firmě nám ukázala, že podnikání není tak jednoduché, jak jsme si na začátku myslely.

V praxi jsme uplatnily spoustu znalostí, které jsme získaly ve škole, ale ze všeho nejvíc to byl marketing. Dobrá propagace produktů nám přitáhla zákazníky ze všech koutů republiky.

Naším hnacím motorem jsou i získaná ocenění na online veletrhu v Hradci Králové, kde jsme zvítězily v hlavní soutěži nejlepší firma veletrhu, a na online veletrhu JA EXPO, kde jsme obsadily první místo v kategorii nejlepší e-shop, a postoupily do národního finále. To bude v květnu a bude celé v anglickém jazyce.

Věříme, že své zkušenosti z reálné firmy uplatníme i později v praxi.

GreenFuture – Tereza Doubková, Kateřina Kučerová, Markéta Lauerová, Simona Charyparová, Gabriela Ctiborová, Tereza Bílková, Anežka Housarová a Petra Kalianková

hashtagy: #JACzech, #JAFirma, #JAMediaCup

Mezi Paříží a Pískem VI.
Michael Wellner Pospíšil

Ředitel Českého centra v Paříži Michael Wellner Pospíšil, původní profesí filmař, navštívil v roce 2009 výstavu Předtím a potom (zakázaní umělci), kterou jsem jako doprovodný program v galerii muzea připravila v rámci prvního ročníku filmového festivalu Festival nad řekou Písek 2009.

S ředitelem Českého centra v Paříži mne seznámil Jiří Slavíček (věnovala jsem mu také v PS vzpomínku), novinář a publicista, dlouholetý zpravodaj Rádia Svobodná Evropa, noční editor pařížského Radia France a napůl Písečák. Připravovala jsem výstavu sbírky Jiřího Koláře, která měla jako zápůjčka do Písku putovat z Musea Kampa, ale pojistná částka byla značně vysoká a věděla jsem, že na tomto problému může výstava ztroskotat...

Soubor děl se navrátil do Musea Kampa z Paříže, kde byla výstava s velkým úspěchem instalována v Českém centru. I řekla jsem si, je to příspěvková organizace jako naše muzeum, a věděla

Z vernisáže výstavy „Jiří Kolář sbíral", zprava ředitel Musea Kampa Jiří Lamel, historik umění Jiří Machalický, starosta Písku Luboš Průša a kurátorka výstavy Irena Mašíková.

jsem, že i Česká centra financemi nijak výrazně neoplývají a výstavu museli rovněž pojišťovat. Zajímalo mne, jak se jim to povedlo. V tu dobu byl právě v Čechách Jiří Slavíček, a tak jsem se mu svěřila se svojí situací. I poradil mi, abych zavolala Michaelu Pospíšilovi a požádala ho o radu. Po velmi přátelském telefonickém rozhovoru s ředitelem Českého centra Michaelem Wellnerem Pospíšilem bylo vyhráno. Poradil mi, abych výstavu nechala pojistit u francouzské pojišťovny, se kterou má dobré zkušenosti a jejíž kontakt mi poskytl. Neocenitelná rada. A skutečně, pojistná částka byla v porovnání s českou pojišťovnou ani ne třetinová. Moje kamarádka (pozdější první ředitelka písecké Sladovny, která udělala s městem bohužel neblahou a trapnou zkušenost), mi celou záležitost ve francouzštině s pojišťovnou vyřídila a mohla jsem pro výstavu na Kampu dojet.

Vernisáž jsem měla domluvenou s paní Medou Mládkovou, se kterou jsem zápůjčku dlouhodobě dojednávala, ale bohužel musela náhle neodkladně odcestovat do Ameriky, a tak se zahájení ujal ředitel Musea Kampa Jiří Lamel a historik umění Jiří Machalický, který výstavu z Kampy protokolárně deponoval. Za město Písek promluvil rovněž tehdejší starosta města Luboš Průša. Expozice výstavy obsahovala samé špičkové umělce české výtvarné scény – přátele Jiřího Koláře, kteří mu svá díla v průběhu mnoha let darovali. Výstava nesla název „Jiří Kolář sbíral…" a byla důstojnou tečkou konce sezony galerie Prácheňského muzea v roce 2003.

A protože jsem věděla, že Michael Wellner Pospíšil je skvělý fotograf, po několika letech jsem uspořádala v muzeu jeho výstavu.

Po jejím skončení jsem, přiznám se trochu s uzarděním a se vzpomínkou na pařížské restaurace, absolvovala s Michaelem W. Pospíšilem oběd U Reinerů. Menu bez fantazie a chuti (ze zkušenosti vím, že víno si tam raději neobjednávat), pouze pivo bylo výtečné. A tak jsme se alespoň v rozhovoru dostali jak jinak, než k dobrému jídlu, s blažeností vzpomínali kulinářských radostí pařížských hospod, a to nejen jídla a vína, ale i elegantního a přirozeného způsobu obsluhy, a to i v běžných restauracích, a vůbec celkové atmosféry, jaká by měla panovat u příležitosti konzumace pokrmů. Byla radost poslouchat Michaela Pospíšila, jak připravuje rozličná jídla, z nichž některá jsem si velmi oblíbila a stala se součástí mojí kuchyně.

Michael Wellner Pospíšil, původní profesí filmař, navštívil v roce 2009 výstavu Předtím a potom (zakázaní umělci), kterou jsem jako doprovodný program v galerii muzea připravila v rámci prvního ročníku filmového festivalu Festival nad řekou Písek 2009. Výstavu zahajovali její kurátoři – historik umění Jaromír Zemina a básník, spisovatel a výtvarník Ivo Vodseďálek. Soubor děl byl zapůjčen z galerie Zlatá Husa Vladimíra Železného. V této výstavě hostila galerie exkluzívní umělce: Mikuláše Medka, Emilu Medkovou, Jiřího Koláře, Bělu Kolářovou, Zbyňka Sekala a soubor dokumentů první utajené edice Půlnoc z let 1949 – 1953 (editoři Egon Bondy a Ivo Vodseďálek), který ze svého archivu dokumenty zapůjčil.

M. W. Pospíšil se narodil v roce 1955 v Praze. Po absolvování pražské FAMU se v roce 1980 vystěhoval do Francie, kde se stal úspěšným režisérem, scénáristou, producentem, fotografem a novinářem. V roce 2000 nastoupil do funkce ředitele Českého centra v Paříži, později Českého centra v Sofii, a na několik dalších let se stal Generálním ředitelem Českých center v zahraničí. V roce 2012, po skončení své výstavy v Písku, nastoupil opět do funkce ředitele Českého centra v Paříži. Angažován v kulturní diplomacii, zorganizoval velkou řadu výstav. Ve zrekonstruovaném sklepení

Michael Wellner Pospíšil

Českého centra začal úspěšně provozovat jazzový klub a zajímavými rozličnými programy se zasloužil o hojnou návštěvnost, kromě Čechů žijících v Paříži si do centra našli cestu i sami francouzští obyvatelé a stali se pravidelnými a pozornými návštěvníky. V metropoli nad Seinou založil Asociaci zahraničních kulturních institutů a stal se jejím prezidentem. V roce 2005 mu francouzský prezident propůjčil Řád rytíře umění a literatury.

Je milovníkem umění, dobrých lidí i dobrého jídla a červeného vína.

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠTANTOVÁ

Nadšení učitelé díky MAP nezahálejí

Školy na Písecku nezahálejí a ani epidemiologická opatření neodradí Svazek obcí regionu Písecko od přípravy zajímavých akcí v rámci projektu Místní akční plán rozvoje vzdělávání (MAP). Aktivně zapojení jsou matikáři účastí na webinářích k programu **GeoGebra – geometrie nejen online**. Již při první části, která proběhla 13. dubna, zůstali někteří nadšení pedagogové s lektorkou Jitkou Novákovou při zkoumání aplikace do večerních hodin a těší se na další pokračování. Akce nastartovala pracovní skupina pro matematickou gramotnost MAP, která si na své setkání pozvala pedagogy i z ostatních jihočeských „MAPů".

I pro ostatní pedagogy a ředitele škol MAP připravuje zajímavé akce – **webinář s PhDr. Václavem Trojanem k tématu hospitací,** webináře pro školky i rodiče předškoláků **ke správnému držení těla a pohybovým návykům dětí**, dvacet pedagogů škol a školek je zapojeno do seriálu webinářů **Učíme se venku**. Pracovní skupina pro rovné příležitosti pomohla zrealizovat vzdělávací akce s pedagogicko-psychologickou poradnou a připravuje pro školy i rodiče workshopy na téma kyberšikany, Do konce června bude také připraven nový akční plán aktivit na další školní rok. Doufáme, že život se vrátí do normálních kolejí a my se na připravovaných akcích potkáme nejen virtuálně, ale i osobně.

TAŤÁNA MLÁDKOVÁ,
manažerka projektu MAP II Písecko, Svazek obcí regionu Písecko

V Písku máme díky T-Dance taneční chodník na Výstavišti

Kdyby k vám dorazila chuť si zaskákat, zajděte na písecké Výstaviště. Zde je od 29. dubna na chodníku od parkurového hřiště k vratům do Trojice nastříkán taneční chodník a hra Čáp ztratil čepičku. To celé zrealizovalo taneční studio T- Dance v čele s Gabrielou Kroutilovou. Pomoc při realizaci jí byly velké holky z T- Dance Anička Parýzková, Róza Zborníková a Majda Slabová. Vše je vytvořeno křídovými spreji. Takže návštěvu moc neodkládejte, jelikož déšť taneční chodník vymývá.

Další novinkou v T-Dance, která vznikla k oslavám Dne tance, je video. Průřez osmi lety oslav Dne tance, které je nahrané na kanálů T-Dance tančí online. Můžete vněm vidět nejen sedm flashmobů (v roce 2014 se T- Dance oslav Mezinárodního dne tance nezúčastnilo), ale také úžasnou moderátorku Michaelu Krejčovu, která celému videu dodala humor a její scénky jsou prostě famózní.

Co se bude dít v T- Dance během května, shrnuje Gabriela Kroutilová: *„Již 2 týdnem trénujeme společně za dodržování epidemiologických opatření u Letního kina. Je to osvěžující se zase potkávat naživo. Dále také natáčíme s Vítkem Koubků další díl z naší 4 dílné série Příroda v pohybu. Tentokrát sbíráme materiál na Jaro. Škoda, že to počasí je jarní zatím jen malinko. Premiéru plánujeme koncem května. Tak snad počasí bude přát a to nejen kvůli natáčení, ale aby nám náš taneční chodník chvilku vydržel.“* ***-RED-***

Tak jak je to s tou dekou?

Krásný den z Athelasu Vám všem. Dnes začnu hned zhurta, máme velikou radost! Je to zvláštní pocit, píšete článek do Píseckého světa, vyřknete tu myšlenku o čtvercích a pletení a pak....čekáte. A nevíte. Nemáte nejmenší tušení, kolika srdcí a rukou se ta myšlenka dotkla, kolik lidí si řeklo, co je to za nesmysl, držíte se jen toho, že jste to mysleli dobře a teď „děj se vůle boží“.

A ona se děje. Tu zavolá jedna milá paní, jakáže je ta velikost čtverců, tu se ozve někdo další, že je třeba uvést, jakou tloušťku jehlic a sílu příze. A já se raduji, protože víte, co ty telefonáty znamenají? Že jsme spolu v kontaktu přes tyhle řádky! Že spolu vlastně mluvíme, i když ve skutečnosti ne, že to funguje! Tak rádi o vás v Athelasu víme! Víme, že tam někde jste a že o nás víte. Tak pojďme o kousek dál v našem příběhu.

Všimli jste si někdy, že v přecházení mostů je obrovská symbolika? Taková obyčejná věc, stojíte na břehu a tu řeku, co teče dole pod vámi, musíte nějak zdolat. Most je k tomu ideální spojenec. Uděláte jeden krok, další, třetí…a než se nadějete, jste na druhém břehu. Ejhle, suchou nohou. Mosty spojují. Břehy, lidi, srdce. Můj syn, když byl ještě úplně malý, jednou řekl: „Mami, láska je takovej duhovej most od jednoho srdce ke druhému.“ Výstižné… U nás v Athelasu bedlivě střežíme jeden z důležitých životních mostů. Stojíme na břehu a naším posláním je umožnit, aby ten most spojující život a smrt, byl snesitelným a laskavějším místem pro všechny, kdo přes něj zrovna přecházejí. Aby byl vlídný, aby se po něm dalo jít snáze. Aby po něm člověk nemusel jít sám, ale měl s sebou ty, které si sám vybral. Rodinu, přátele, lékaře, sestřičky, duchovní.

Most je místem hluboce symbolickým. Náš most v Písku má dokonce svůj úžasný Spolek přátel kamenného mostu! Proto jsme se rozhodli, že tu velikou společnou deku „napěchovanou“ dobrými sny, složenou z mnoha čtverců oblečeme našemu mostu. Ne, nebojte se, nebudeme po ní šlapat. A ano, budeme se modlit za krásné jiskřivé počasí. Termín oblékání mostu do deky je ještě ve hvězdách, uvidíme, jak rychle to půjde s jeho opravou. Ale moc bychom si přáli to stihnout do konce roku 2021. Představujeme si krásný slunečný, lehce mrazivý adventní den pro setkání s mostem, dekou, vámi a dalšími, kteří zrovna jen půjdou okolo.

A teď to důležité nakonec, otázka do pranice: A co s tou dekou uděláš pak, milý Athelasi? Bylo to vůbec k něčemu, že jsme pletli? Milé pletařky, milí pletaři, ta deka nebude sešitá nejpevněji. Až most zase svlékneme do jeho vlastní krásy, z té velké deky se stane mnoho malých. A jejich osudy budou různé. Některé si zakoupí lidé na mostě a přispějí tak našemu domácímu hospici. Někteří si je symbolicky „adoptují“ a věnují je do domovů pro seniory, lidem na vozíčku a na všechna možná místa, kde bude takových dek potřeba a kde udělají radost. Některé věnujeme pacientům. A jak to tak bývá, každá deka najde toho nejsprávnějšího majitele.

Praktické shrnutí na závěr: Čtverce mají velikost 30 x 30cm. Jsou z jakékoliv příze, na jehlicích, které najdete. Žádné omezení v tomhle směru dávat nechceme, abychom neztratili chuť uplést čtverec těch z vás, kdo nejste profi pletaři a máte doma byť jen jedno jediné klubko. A jak řekl Malý princ: „Co je důležité, je očím neviditelné…“ Mnohem důležitější, než kvalita a příze, je v celém tomhle bláznivém nápadu VAŠE SRDCE. Myslete hezké myšlenky, až budete plést. Těšíme se na vaše čtverce.

Máte už pro nás čtverec nebo dva? Rádi si je od vás převezmeme u nás v Athelasu, všechny pondělky, úterky a čtvrtky v dopoledních hodinách (9-12) nebo po dohodě. Kateřina Literáková, tel. 724 051 181, literakova@hospic-pisek.cz. Za každý čtverec děkujeme, připíchněte k němu prosím cedulku s Vaším jménem, e-mailovou adresou a telefonním číslem.

Chcete nám pomoci jinak?

Považujete-li naši práci za užitečnou, prosím podpořte nás. Každé koruny si ceníme a proměníme ji v minuty péče o ty, kteří naši pomoc potřebují. Děkujeme ze srdce! Číslo účtu: 8491450001/5500 – prosíme, pošlete nám své kontaktní údaje, moc rádi bychom Vám osobně poděkovali..

Katka Literáková, Domácí hospic Athelas

INZERCE

Malé Antily, 40. díl: FOTO, PROSÍM!

Aby nebylo mýlky, předesílám, že nejsem fotograf. Spíš jen dokumentátor. A protože jsem profesí zoolog, mám zájem především o fotografování přírodních objektů. Tak třeba o ryby. Nějaké ty korálové drobečky na útesech jsem si vyfotil, ale úlovek několikakilogramového tuňáka nebo dvoumetrového mečouna, to by bylo jiný kafe...

Ale od kávy zpět k focení. Opravdu jsem se snažil několikrát vyfotit úlovky rybářů, když je třeba nesli od moře nebo prodávali. Podle fotek nalovených ryb by se dalo určit, jaké druhy se v okolním moři vyskytují. Takže účelem byla dokumentace druhového bohatství rybí fauny. Upozorňuji, že mi nešlo o fotografování rybářů, ale jen jejich úlovků. Ale přesto jsem se vždy se zlou potázal. Jednou na mě nenávistně ječel asi pětiletý kluk, který tátovi hlídal ryby položené na břehu. Intenzita jeho slovního projevu a výraz tváře byly natolik výmluvné, že jsem nechtěl zapříčinit zahájení třetí světové války, ještě k tomu černobílé. Tak jsem se radši dal na ústup. To bylo na ostrově Saint Lucia.

Na Guadeloupe jsem zase musel utéci přes silnici před prodavačem mečouna *(Xiphias gladius)*. Právě zvedl mačetu, aby přeťal tělo této ryby, když jsem na něj namířil fotoaparát. Vzhlédl a s napřaženou mačetou se hnal na mne. Nechtěl jsem riskovat, a tak jsem risknul bezhlavé přeběhnutí rušné silnice. Na druhé straně jsem zmizel v tržnici mezi stánky s ovocem. Uf! Dobře to dopadlo. Není divu, že jsem se focení ryb na suchu napříště víceméně vyhýbal. Přemýšlel jsem, proč jim fotografování jejich rybích úlovků většinou vadí. Může to mít dvě příčiny. Jednou by mohlo být, že lovili bez povolení, ilegálně. Druhou mohlo být, že lovili i druhy zakázané, chráněné. Ani jedno z toho nemohu posoudit. Jediní, kteří mi fotografování dovolili, byli dva francouzští turisté, kteří stříleli ryby harpunou. Ti se úlovkem dokonce chlubili.

Těžko se také fotografovali lidé. Buď to nelibě nesli, a pak byli agresivní. Nebo se naopak uspořádali před objektiv a cenili na mne chrup, často neúplný. Obojí bylo špatně. Takže focení se dělo spíš tajně, jaksi pokradmu. Není divu, že z toho nic moc nebylo. Žádné umění se nekonalo. Ani nemohlo.

Stánek na ulici s naporcovaným mečounem, majitel se otočil, aby mu nebyla vidět tvář.

Jsem kromě jiného taky kaktusář. A tak mě upoutal velký, keřovitě rozvětvený sloupový kaktus – *Cereus peruvianus*. Není na Antilách původní, a navíc rostl v ulici před stěnou rodinné kůlny. Prošli jsme kolem něj několikrát již předtím, a tak jsem měl zálusk na fotku už dávno. Ale vždycky jsme tudy šli v nevhodnou dobu. Buď to bylo brzy ráno, nebo naopak večer. V obou těchto denních dobách byl kaktus i s dřevěným stavením ve stínu. Takže nic. Až jednou...

Celkový úlovek francouzských turistů

Od rána jsme lovili ryby pro muzejní sbírky. Pak jsme je museli ještě nafotografovat, aby měl preparátor předlohu pro barevné zpracování povrchu budoucích preparátů. Tím jsme se zdrželi a do terénu jsme vyšli až po jedenácté. Když jsme míjeli cereus, byl krásně osvícený sluncem. Zaklekl jsem na protějším chodníku a snažil se najít nejvhodnější úhel záběru. Problémem byla projíždějící auta. Ta jsem samozřejmě fotografovat nechtěl. Chvíli to trvalo, a tak ostatní šli napřed s tím, že se sejdeme u pekárny, kde kluci koupí snídani. Buchty a pivo. Samozřejmě. Doporučuji tuto zkušenost využít i u nás. Totiž, že v pekárně prodávají pečivo, tj. chleba, rohlíky, buchty, ale k tomu i pivo. Usnadnilo by to jistě nákup snídaní a svačin pro mnohé.

Ale abych se vrátil ke kaktusu. Stále jsem čekal, až v záběru nebudou auta. Při focení na diapozitivy se nemůže plýtvat materiálem. Každý nepovedený snímek stojí pět až sedm korun, a navíc

Francouzští sportovní potápěči s prvním úlovkem – barakudou.

přijdete o vzácný materiál. Jednou jsem už už myslel, že by to mohlo vyjít, a stejně mi do záběru vjelo auto. Mrzuté, čekal jsem na další příležitost, když v tom jsem ucítil na rameni pevný stisk. To už si mě někdo otočil, chytil mne za triko pod krkem a já zíral do zlostí sešklebené tváře o hlavu většího černocha. *„Jak to, žes fotil můj barák bez mýho dovolení!“* křičel mi do tváře a přitom se mnou smýkal ze strany na stranu. Okolo sedící tradičně nic nedělající se zvedli v naději, že bude konečně „kino“. Pochopil jsem, že je zle. Z téhle šlamastyky se silou vlastních svalů nedostanu. Možná s pomocí hlavy a hlavně huby. Pokud ji tedy nechci mít rozbitou. A to jsem tedy rozhodně nechtěl. Nastartoval jsem se a spustil stavidla výmluvnosti. *„Víte, já vůbec váš barák nefotil, to bych si rozhodně nedovolil, já fotografoval jen ten kaktus, já jsem totiž kaktusář, mám doma skleník, tam kaktusy pěstuju a mám jich několik tisíc, taky je pěstuju ze semínek a hrozně je miluju, a když kvetou nebo ty, co se mi líbí, tak je vždycky fotím, a právě do té sbírky fotek jsem si chtěl vyfotit ten váš kaktus, já nevěděl že se to nesmí a že je váš, moc se omlouvám, ble, ble, ble…“* Aspoň se domnívám, že jsem říkal, co jsem teď popsal, protože i když jsem z angličtiny maturoval, zase tak velkou slovní zásobu jsem nejspíš neměl. Ale asi to zabralo. Kruh černých těl kolem mne se rozestoupil a čumilové se začali zase vracet do svých vysezených důlků. *„Zas nějakej cvok. Nezajímavý.“* I dotčený majitel uvolnil napětí svalů v obličeji a posléze i stisk rukou. Byl ze mě paf. Odstrčil mě stranou a znechuceně odcházel. Zase se potvrdilo, že přírodě blízké národy bláznům neubližují. Zaplať pánbůh. Stalo se na Dominice v hlavním městě Roseau léta páně 1995.

Mám ještě jednu fotku, která stojí za zmínku. Už proto, že jsem ji nevyfotografoval. Je pouze vryta do mé paměti. Ale zato je unikátní. To bylo ve městě Soufriére na jihu ostrova Saint Lucia. Šli jsme navečer z kotviště na kukačku do města. Při

Dokončení na str. 12

Malé Antily, 40. díl: FOTO, PROSÍM!

Dokončení ze str. 11

průchodu okrajovou částí jsme při pobřeží míjeli řadu dřevěných kůlen, tedy místních domků. Byli jsme právě před jedním, který měl zastřešenou otevřenou verandu bez dveří. Uprostřed vstupu na verandu jsem koutkem oka zahlédl hlavu a kus ležícího trupu. Tedy spíš prsa. No, prsa? Spíš konve na mléko. Zpozorněl jsem a otočil hlavu. Bylo to něco! Ležela tam žena. Byla tak tlustá, že víc než člověka připomínala hrocha. Přemýšlel jsem, jestli musela být na verandě, protože se jim jen nevešla do baráku? Nebo by se možná nevešli do baráku ostatní, tak ji vystrčili ven. Taky ji mohli prostě vyndat vyvenčit. Rozhodně jim nemohla utéct, protože zábradlí verandy by nepřelezla a vstupem do verandy by neprošla. Bylo to lidské monstrum. Atmosféru ještě dokreslovalo dřevěné koryto, které stálo na schodu před vstupem. Nedokázal jsem si zrekonstruovat jeho účel. Napadaly mě různé šílenosti, které by možná, vzhledem k tomuto hrůznému obrazu, mohly být i realitou. Co mě však napadalo nejnaléhavěji, byla touha tuto situaci zdokumentovat. Měl jsem foťák i blesk jako vždy při sobě. Ale nebyl jsem tu sám. Kolem bylo dost domorodců na to, abych byl zabit dřív, než bych zaostřil. Tak jsem si ten bizarní obraz alespoň znovu a velmi intenzivně vtiskl do paměti, a pak jsem šel. Ještě nějaký čas jsem litoval, že jsem nefotil.

Když se nad tím zamýšlím teď, dospěl jsem naopak k závěru, že je to dobře. Dejme tomu, že by se to povedlo a já to zvěčnil. Dejme tomu ještě, že by fotka byla pěkná, dobře komponovaná a ostrá. A co? Co by na ní asi bylo? Nešťastný a postižený lidský tvor. Co by moje fotka ukazovala? Ubohost, bídu a utrpení člověka. A taky moji úroveň. Nejsem hyena. Rád fotím krásu a rozmanitost přírody. A taky lidi. Ti do té přírody koneckonců taky patří. Tady žádná krása nehrozila. Tady by šlo jen a jen o neobvyklost a senzaci. Nemám rád uřezané uši, utržené ruce a hlavy napíchané na kůly z každoročních výstav World Press Photo. Proto bych jim chtěl tentokrát vzkázat, aby se mnou nepočítali. Ode mne žádný unikátní snímek na výstavu nedostanou. Pořadatelé totiž upřednostňují politicky angažované náměty. A ty já neumím. I tak jich tam mají každoročně až dost. Víc než je zdrávo.

text a foto KAREL PECL,
spolupracovník Prácheňského muzea v Písku a Záchranné stanice živočichů Makov

Takto nějak vypadal kaktus, který se mi ve městě nepodařilo vyfotit.

Ke které Evropě se hlásíme – a ke které patříme…

Jsme ze střední Evropy, učili jsme se celá léta ve škole. Skutečnost však byla jiná. Po skončení druhé světové války a po osvobození většiny našeho území sovětskou armádou jsme se dostali do područí Sovětského svazu, respektive Stalina. Svědčí o tom slova Jana Masaryka, tehdejšího ministra zahraničí, po návratu z Moskvy v červenci 1947, při jednání, zda přijmeme Spojenými státy americkými nabízený plán obnovy – tzv. Marshallův plán. Po nátlaku Stalina jsem nabídku USA museli odmítnout a Jan Masaryk tehdy prohlásil: „Do Moskvy jsem jel jako československý ministr zahraničí a vracím se jako Stalinův pohůnek.“ Jak se po roce 1948 u nás žilo a kam jsme patřili, není potřeba zdůrazňovat, a doufám, že se o této době děti ve školách učí a to nejen v hodinách dějepisu. Chci věřit, že je učitelé seznamují i se sovětskou okupací v roce 1968, odvlečením našich představitelů do Moskvy, kde museli podepsat smlouvu o legalizaci přítomnosti okupačních vojsk na našem území. Známý je také „zvací dopis“ Biľaka a Fojtíka a ostatních skalních komunistů, žádající Brežněva o vojenskou pomoc při potlačení „kontrarevoluce“. A tak jsme celé období až do roku 1989 patřili na východ, jak to už v březnu 1946 předpověděl britský premiér Winston Churchill: „Od Štětína na Baltu po Terst na Jadranu byla přes kontinent spuštěna železná opona.“

Po roce 1989, v době prezidentování Václava Havla, se zdálo, že naše směřování se změní na západní. Vstoupili jsme do EU a NATO, lidé si začali užívat obnovené svobody a všeho, co přináší demokracie. Postupně se však do vedení našeho státu dostávali politici, kteří nás svým chováním začali v očích západních demokracií vracet zpět – na východ. Je tomu právě deset let od chvíle, kdy prezident Václav Klaus při státní návštěvě Chile ukradl v přímém přenosu protokolární pero z dílny chilských šperkařů vykládané chilským národním drahým kamenem lapis lazuli. Bavil se tím tehdy celý svět.

Následné prezidentské období Miloše Zemana zaměřené na Čínu a jeho slova, že se přijel do Číny učit, jak vládnout, mluví za vše. Takže pokud dnes v Evropě někdo Česko zná, řadí ho většinou do Evropy východní. Česká republika se slovy, ale i činy svých představitelů prezentuje inklinací na východ. V pandemii covidu-19 jsme si nechali pomoci od sousedních států dodávkami vakcín, ale sami jsme předtím v počátcích této pandemie odmítli přijmout italské pacienty s covidem. Když vidím, jak dnes funguje Visegrádská čtyřka, jde o ix střední Evropy a něčeho z komunismu. Přidám ještě jednu zdánlivě nedůležitou vzpomínku. Sleduji-li tenisové utkání ve čtyřhře, všimnu si, jak dvojice, která podává, si předtím šeptá, jak bude podání vypadat, a přitom si zakrývá ústa, aby se jejich úmysl nedal odečíst ze rtů. Březnové fotbalové utkání týmů Glasgow Rangers a Slavia Praha na několik dní zastínilo i události kolem pandemie. Většina rozhněvaných českých diskutérů na sociálních sítích i někteří sportovní komentátoři se netajili pobouřením nad trestem pro slavistického stopera Kúdelu za údajnou rasistickou nadávku fotbalistovi tmavé pleti. Já se ale ptám, proč si Kúdela zakrýval ústa? Nerasistická nadávka se přece dá vyslovit z očí do očí a jistě se tak mnohokrát děje…

Poslední události ve vztahu k Rusku mi začínají dodávat víru, že ke kýženému západu přece jen chceme patřit. Jeden hrdinský čin nového ministra zahraničí se rovná odvážnému, sebevědomému a neobvyklému šachovému tahu. Rusko to nečekalo a projev V. Putina lze označit příslovím „Pes, který štěká, nekouše.“ A i Miloš Zeman musí být hodně překvapen při svém vlísávání se polototalitnímu Rusku. To bouchnutí pěstí do stolu nečekal. Očividně netušil, koho jmenoval ministrem zahraničí – před novým ministrem smekám klobouk.

Kde jsme tak najednou sebrali onu odvahu? V ruském sporu máme spojence – EU a NATO. K vojenské invazi nemůže dojít, mezi ČR a Ruskem se nachází Ukrajina, Slovensko či Polsko a letiště bychom si pohlídali. Zvací dopis případně napsaný Milošem Zemanem, Vojtěchem Filipem nebo Tomio Okamurou by nebyl nic platný. A ekonomické sankce? Zahraniční montovny nás od nich jistě uchrání. Rusové se přece nebudou hádat s Volkswagenem, protože kromě jiného by přišli o práci ruští dělníci v továrně Škoda v ruské Kaluze. Polovinu exportu do Ruska tvoří zařízení pro jaderný průmysl a společným podnikem je firma Škoda Transportation na výrobu tramvají. Rusové se budou řídit tím, aby nepoškodili své ekonomické zájmy při konfrontaci se západem. Jediné, co mohli a již udělali, je zákaz dovozu českého piva – jen symbolické popíchnutí. Angličané totiž hlásí, že se jim piva nedostává. Myslím si, že by se naši občané, kteří mají strach z ruské odvety, neměli obávat. Jde o naši odolnost vůči hrozbám a o budování sebevědomí nezávislého a suverénního státu. Pokud je někdo na pochybách, kam Česko patří, měli bychom jako Češi být schopni dokázat, že jsme střední Evropu nikdy neopustili.

ZDENĚK BENEŠ

Prácheňské muzeum: Prácheň pohledem archeologie

Netrpělivé čekání na povel otevřít. V takové situaci se aktuálně nachází Prácheňské muzeum v Písku, které může zatím jen závidět podobným kulturním institucím z okolních krajů, které již otevřít mohly. V době uzávěrky Píseckého světa nebylo jasného pořád vůbec nic.

Kromě hlavní budovy muzea v areálu píseckého hradu čekají na otevření i dvě pobočky – Památníky města Protivína a Adolfa Heyduka. Autentický byt slavného píseckého básníka byl v poslední době k vidění na televizních obrazovkách v posledním dílu seriálu Zločiny Velké Prahy. Památkou na několikadenní natáčení z roku 2018 je třeba výmalba v bývalé Heydukově kuchyni, která se muzejníkům tak líbila, že se rozhodli ji v interiéru zachovat. I protivínský Památník změnil částečně svojí podobu, stalo se tak během letošní zimní přestávky. Podle návrhu architekta Vladimíra Boučka se zrekonstruoval již značně omšelý výstavní sál. Ten se nyní oděl do moderního hávu a umožňuje lepší práci s prostorem, osvětlením a instalací budoucích výstav.

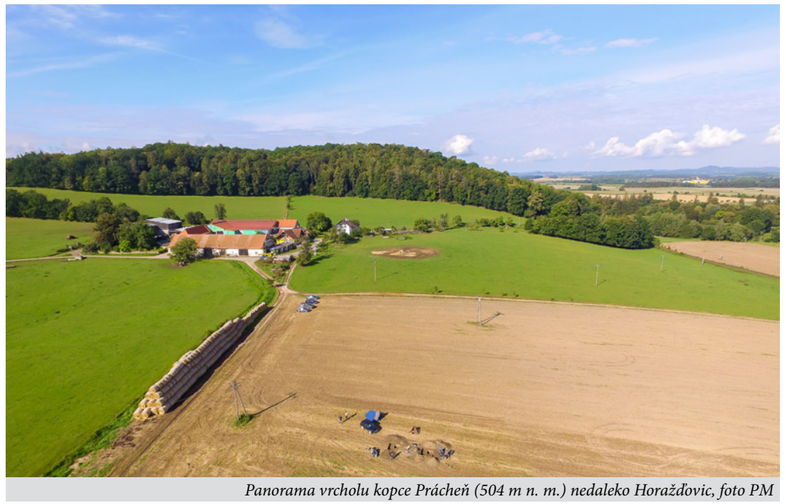

Panorama vrcholu kopce Prácheň (504 m n. m.) nedaleko Horažďovic, foto PM

Jeden z hrobů zkoumaný na předhradí Práchně v roce 2016, foto Martin Pták

Na první návštěvníky hlavní budovy Prácheňského muzea roku 2021 čeká hned několik výstav. V Galerii je to prezentace nejnovějších výzkumů, nálezů a interpretací týkající se Pevností doby bronzové na jihu Čech. A i za další aktuální výstavou – tentokrát v Chodbě knihovny – najdeme archeologa. Nese název **Hradiště Prácheň pohledem archeologie** a „na svědomí“ ji má písecký muzejník Martin Pták. Tento rodák z pošumavského Kolince na ní představuje dílčí výsledky výzkumů na významném raně středověkém hradišti Prácheň u Horažďovic. *„Pozornost bude věnována též pravěkému osídlení této lokality a vrcholně středověkému hradu. Pro tuto výstavu se podařilo získat artefakty, které dosud nebyly veřejně prezentovány. Celá řada z nich pochází z nejnovějších výzkumů z let 2016 a 2018,“* popisuje **Martin Pták**, který je nedílnou součástí archeologického týmu píseckého muzea již od roku 2008.

Výstava o lokalitě, která dala název celému zdejšímu kraji a později i píseckému muzeu, má tedy začátek nejistý. Čas jejího ukončení je však znám, poslední zájemci o historii Práchně mohou do píseckého hradu vyrazit **v neděli 13. června.**

VAŠE PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM

Na návrh píseckého krajského zastupitele budou mít Jihočeši rozklikávací rozpočet

Zastupitelé Jihočeského kraje 29. dubna schválili podle původního návrhu Josefa Soumara z prosince 2020 podobu veřejného rozklikávacího rozpočtu Jihočeského kraje až na úroveň jednotlivých faktur.

Transparence je jednou ze základních součástí pirátského programu. Jakýkoli občan bude mít od května 2021 na webu Jihočeského kraje možnost podívat se na hospodaření s veřejnými penězi. K dalšímu vylepšení dojde do konce roku. *„Každý občan Jihočeského kraje si může dohledat konkrétní faktury a dodavatele přehledně a srozumitelně na jednom místě. Kontrola moci a mocných patří mezi základní pilíře našeho programu a bezesporu zvyšuje důvěru v politiku. Jihočeský kraj tak jde příkladem všem svým obcím i ostatním krajům v České republice. Děkuji za podporu kolegyním a kolegům zastupitelům, rovněž vedení kraje za konstruktivní diskusi,“* okomentoval jednání zastupitelstva **Josef Soumar**.

Z předložených návrhů bylo pro realizaci rozklikávacího rozpočtu vybráno rozšíření současného účetního software společnosti Gordic, který již krajský úřad používá. Z nabízených možností se jedná o jednoduché řešení za nízkou cenu. Zastupitelé předložený návrh vzali na vědomí a souhlasí s navrženým řešením. K dalšímu vylepšení současné podoby by mělo dle usnesení schváleného zastupitelstvem dojít do konce letošního roku.

„Rozklikávací rozpočet bude ještě doplněn o funkci dalšího propojení dat, kdy bude možné rozkliknout fakturu přímo z jednotlivých částí v sekci výdajů. V současné podobě bude sice možné všechny faktury v aplikaci najít, ale tato část není úplně uživatelsky přívětivá, další vylepšení tedy bude následovat do konce roku 2021,“ dodal Josef Soumar. Vzhledem k ochraně osobních údajů bude krajský rozklikávací rozpočet upravován i v mezidobí a průběžně tak, aby byly zveřejněné údaje v souladu se zákonem.

Rozklikávací rozpočet bude k dispozici na webu kraje https://kraj-jihocesky.cz/

LUBOŠ KUDLÁČEK, Česká pirátská strana

Vítáme a loučíme se v dubnu / květnu

Narodili se:

21. 4. **Petře Červenkové**, Velká Turná, dcera **Adéla Červenková**
21. 4. **Patricii Pokošové**, Písek, dcera **Eliška Amslerová**
22. 4. **Lence Šimkové**, Stádlec, dcera **Tereza Nováková**
24. 4. Ing. **Andree Polenové**, Třeboň, dcera **Erika Meškanová**
24. 4. **Haně Zdychyncové**, Písek, dcera **Sára Kabelová**
24. 4. **Andree Joza**, Písek, dcera **Františka Marie Joza**
24. 4. MUDr. **Miroslavě Duchanové**, Písek, syn **Vojtěch Duchan**
25. 4. **Evě Kropíkové**, Protivín, syn **Adam Kubička**
26. 4. **Zuzaně Šípové**, Přešťovice, dcera **Eliška Šípová**
26. 4. Bc. **Kateřině Hálové**, Písek, syn **Sebastián Hála**
26. 4. Mgr. **Janě Šímové**, Čejetice, dcera **Tereza Šímová**
27. 4. **Veronice Milotové**, Albrechtice n. Vlt., dcera **Viktorie Milotová**
27. 4. Mgr. **Jitce Markové**, Chřešťovice, syn **Vojtěch Marek**
28. 4. **Anně Villnerové**, Volyně, dcera **Anna Villnerová**
28. 4. **Martině Pospíšek Kvěchové**, Písek, syn **Filip Pospíšek**
28. 4. **Barboře Cajthamlové**, Písek, dcera **Tereza Popelková**
28. 4. **Haně Vláškové**, Písek, syn **Dominik Horba**
29. 4. **Jitce Smiljekové**, Netolice, dcera **Rozálie Šroubová**
29. 4. **Elišce Havlové**, Písek, syn **Alex Havel**
29. 4. **Šárce Votrubové**, Nosetín, dcera **Karolína Votrubová**
29. 4. **Dominice Procházkové**, Strakonice, syn **Ondřej Procházka**
30. 4. **Nikole Kotmelové**, Veselíčko, syn **Václav Kotmel**
30. 4. **Monice Lucchini**, Čížová, dcera **Valentina Lucchini**
30. 4. **Danice Petroské**, Chrastiny, dcera **Julie Hrubcová**
30. 4. **Denise Krásné**, Protivín, syn **Roman Krásný**
1. 5. **Sabině Koláříkové**, Písek, syn **Tobiáš Čapek**
1. 5. **Kristýně Vancové**, Myslín, syn **Rostislav Vanc**
1. 5. **Lucii Říhové**, Protivín, syn **Victor Říha**
1. 5. **Zdeňce Diopanové**, Milevsko, syn **Tobiáš Diopan**
1. 5. **Janě Milové**, Písek, syn **Richard Milo**
1. 5. **Zuzaně Průchové**, Drahov, syn **Erik Prášek**
2. 5. **Nikole Bednaříkové**, Písek, dcera **Ella Bednaříková**
2. 5. **Vendule Německé**, Písek, syn **Adam Německý**
2. 5. **Nině Fialové**, Pechova Lhota, syn **Štěpán Fiala**
2. 5. MUDr. **Tereze Bardové**, Milevsko, dcera **Juliana Bardová**
3. 5. **Elišce Stankovské**, Bělčice, syn **Eliáš Adam Stankovský**
4. 5. Bc. **Petře Čihákové**, Čimelice, syn **Miroslav Čihák**

Zemřeli:

Pohřební služba Foitová – Vrba

17. 4. **Růžena Míková**, Písek, *95 let*
22. 4. **Václav Javorský**, Záhoří, *67 let*
22. 4. **Ludmila Nováková**, Písek, *91 let*
29. 4. **Hana Kortánová**, Jamný, *60 let*
29. 4. **Jaroslava Šverclová**, Praha, *90 let*
1. 5. **Jiřina Votavová**, Písek, *96 let*

Pohřební služba Městské služby Písek

22. 4. **Bohdan Nový**, Písek, nedožitých *72 let*
22. 4. **Dagmar Pletková**, Písek, *69 let*
29. 4. **Václav Smola**, Smrkovice, *92 let*
30. 4. **Jaroslav Jech**, Tukleky, *69 let*

Pohřební služba Habich

19. 4. **Ladislav Hanus**, Mirotice, *71 let*
19. 4. **Marie Juríčková**, Písek, *86 let*
20. 4. **Jitka Srpová**, Mirotice, *62 let*
22. 4. **Milada Heinrichová**, Vojníkov, *83 let*
23. 4. **Petr Novák**, Žďár, *74 let*
24. 4. **Anna Havránková**, Písek, *87 let*
24. 4. **Pravdomila Poldová**, Písek, *86 let*
27. 4. **Jaroslav Horák**, Písek, *57 let*
27. 4. **Marie Dubská**, Písek, *97 let*
28. 4. **Marie Císařovská**, Písek, *91 let*
29. 4. **Olga Hufťáková**, Sušice, *92 let*
1. 5. **Vladimír Kuchta**, Přílepov, *74 let*
2. 5. **Miluše Soukupová**, Písek, *73 let*
2. 5. **Vladimír Pavlovský**, Písek, *74 let*

Květen v kostele Povýšení sv. Kříže

Květen byl u našich věřících předků vždy zasvěcen P. Marii, Ježíšově matce.

V kostele Povýšení sv. Kříže na Velkém náměstí si toto budeme připomínat **každé úterý při bohoslužbě v 18 hod.** Kázání budou na téma ŽENA, inspirována texty Edith Steinové. Během těchto podvečerů se můžeme těšit na hudební doprovod píseckého sboru Stříbrné větry.

Terezie Benedikta od Kříže, rodným jménem Edith Stein (1891 – 1942) byla katolická filosofka a řeholnice, členka řádu bosých karmelitek. Byla židovského původu, k hluboké víře a řeholnímu životu se propracovala od ortodoxního judaismu přes ateismus. Byla nejznámější žákyní zakladete fenomenologie Edmunda Husserla.

Zahynula v plynové komoře v Osvětimi spolu s dalšími nizozemskými křesťany (v Nizozemí tehdy žila). Šlo o reakci nacistů na veřejné prohlášení nizozemských katolických biskupů a vůdců protestantských církví, kteří v něm odmítli pronásledování Židů a vyzvali věřící k tomu, aby jim pomáhali.

Duchovní správa kostela Povýšení sv. Kříže

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ
Pohotovost 604 221 737
Lesní hřbitov - mobil 737 206 711
Lesní hřbitov - kancelář 382 212 011
E-mail: hrbitovy@ms-pisek.cz
WWW: www.ms-pisek.cz
ZAJIŠŤUJEME KOMPLETNÍ SLUŽBY
ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU
JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ ISO 9001 ISO 14001 OHSAS

POHŘEBNÍ SLUŽBA HABICH – Písek a okolí
od roku 1994
Budějovická 436 (vedle Jikastu)
Jeronýmova 312 (za hl. poštou)
www.pohrebnisluzbapisek.cz
e-mail: habich@habichps.cz
Tel. 382 213 541 – 382 224 477
Stálá služba SO, NE, svátky 606 627 983
ZNAK KVALITY

POHŘEBNÍ SLUŽBA
FOITOVÁ – VRBA
Písek a okolí
Harantova 415
Stálá služba 24 hodin denně, též SO, NE a svátky
Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz
ZNAK KVALITY PROPŮJČUJE SDRUŽENÍ POHŘEBNÍCTVÍ ČR

Hrnečkovo zamyšlení

Je pošmourná neděle, deset hodin dopoledne, a já stojím na svém obvyklém místě. Hřeje mě vlažný čaj a studí průvan. Vzpomínám na staré časy, když jsem byl ještě zdravý...

Stále mě bolí, když si vzpomenu, jak jsem býval krásný, jak jsem byl oblíbený, tak často plný čaje, vody nebo kávy. Další z osvěžených bolestivých vzpomínek patří dni, kdy jsem poprvé ochutnal kakao, jak bylo potom náročné dostat ho ze dna. Vzpomínám také, jak jsem se cítil výjimečně, když jsem se poprvé potkal s Nimi. Všichni se mě dotýkali a obdivovali mě, chválili. Pak mě seznámili s ostatními, ostatní vypadali podobně jako já a já se začal mezi nimi trochu cítit jen jako jeden ze stáda. Po čase jsem přestal být nový, a i když jsem byl stále oblíbený, už jsem si nepřipadal výjimečný. Ach…

Pak přišel ten zhoubný den. Nevím, kdo z Nich to byl, ale vím, že to určitě neudělal schválně. Spadl jsem z linky na zem a přišel o ucho. Chloubu a nejdůležitější část mne samého. Ulomilo se a rozbilo se na tři části. Taky si pamatuju na to, jak jsem zase stál na svém obvyklém místě, už bez ucha, a Oni se radili, co se mnou. V tu chvíli jsem si přál, aby mě hodili do odpadu, abych mohl zmizet ze světa a více se nevrátit. Styděl jsem se za své chybějící ucho. Trápilo mě, že již nejsem jako dřív.

Ale Oni si mě nechali. Obrousili mi pahýlky ouška a postavili zpět na polici. A užívali mě snad ještě víc než dřív. Ochutnal jsem další nápoje, limonádu a vodu s citronem, také víno, které ve mně nechali zvětrat, kvásek a mléko… Můj život se otočil úplně novým směrem. Z oblíbeného občasníka na čaj a kávu jsem se stal stálým pomocníkem v kuchyni. Stal jsem se univerzální nádobou a cítil jsem, že jsem potřebný. Ostatní hrnky jsem už nemohl považovat za své druhy, a ani se s nimi porovnávat, ale to mi už nevadí. Vím, kde je mé místo, vím, že jsem chtěný a užitečný. Vím, že je to díky mému ulomenému oušku. Díky němu jsem se stal jedinečným. Díky němu jsem výjimečný, neopakovatelný a nenahraditelný.

Moc doufám, že máte všichni taky nějaké Oni, někoho, kdo vás považuje za nenahraditelného, výjimečného a krásného. Někoho, kdo vám obrousí pahýlky, když je potřeba, někoho, kdo vám uvaří kakao, když je smutno, někoho, s kým si můžete do hrnku uvařit teplý čaj a přitulit se, když přijde takhle pošmourný a upršený den.

***ALŽBĚTA ČÁPOVÁ,** studentka Waldorfského lycea České Budějovice*

PODPOŘTE VYDÁNÍ KNIHY
Naše dny
O hledání sebe sama skrze ženství
ZJISTĚTE VÍC A PODPOŘTE KNIHU MLADÉ AUTORKY Z PÍSKU V PŘEDPRODEJI NEBO NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH.
@nasedny Naše Dny
Děkuji ♥

SUDOKU:

Vaším úkolem je co nejrychleji doplnit tabulku číslicemi 1 až 9 tak, aby se žádná číslice v žádném sloupci, řádku, a ani v jednom z devíti čtverců o hraně 3 čtverečky neopakovala. Vlevo jednodušší, vpravo obtížnější.

			5	2		1		4
	1	8					5	
9		2	1	7				
				9	2		7	3
7	4				5	2		
6				4		8		
2					6	5		
			2				4	7
	3	7		8	1			

	9				8			
8		5	1					
2		7			3		5	
		9	2			4		
5								2
	2			3	6	1		
9	1						7	
			6	1			8	
		8		4				9

SOUTĚŽNÍ KŘÍŽOVKA

ŠVEJKOVA ANABÁZE VE FILMU: Z filmů natáčených v okolí Písku patří k nejznámějším **Poslušně hlásím** *(1957, režie Karel Steklý)* natočený podle slavného Haškova románu. V Putimi vznikla scéna, kdy **... /TAJENKA/.** V knize se sice tato scéna odehrává v Květově, ale ten leží taktéž na Písecku.

Ze správných řešení zaslaných do čtvrtka 13. 5. opět vylosujeme výherce knížek nakladatelství Albatros. Řešení posílejte mailem: *redakce@piseckysvet.cz*, nebo SMS: 704 369 155, nezapomeňte uvést jméno, adresu a telefon!

V TAJENCE MINULÉHO ČÍSLA nám zařádil šotek a pozměnil jméno slavného režiséra – mnozí čtenáři ovšem správně odhalili a upozornili, že film Hogo fogo Homolka natočil pan JAROSLAV Papoušek. Omlouváme se.

POMÚCKA: ORDA, AKJA, BLA, EKL, IDA, ERR, FDR, IMBER, KAVA, LAMB, LEYT	ANGL. ZKR. OTÁČEK ZA MINUTU	ŘEKA V JIŽNÍM VIETNAMU		PÁNSKÝ ODĚV (HOV.)	ŘÍMSKY 501	NĚMECKÉ ŽENSKÉ JMÉNO		GRIMASA	CELNÍ KÓD UKRAJINY	PRKENNÝ STROP	KOLEKTIV AUTORŮ		INIC. ZEDNÍČKA	SMĚNEČNÝ RUČITEL	NÁDOBA NA ZALÉVÁNÍ	JINÁ
ZKRATKA VELKÉ BANKY			ČESKÁ KŘESŤANSKÁ STRANA / ŘECKÉ PÍSMENO				KÁMEN					LAMA ALPAKA				
DOPRAVOVAT PO ŘECE							ŘÁDNĚ / PŘELUD					ČÁST ZVONICE / ZAJÍMAT SE				
NEVELKÁ					NÁŠ HEREC / ČESKÝ POLITIK MINULÉ ÉRY				ČESKÁ POLITICKÁ STRANA / HALUCINACE				STARŠÍ VZTAŽNÉ ZÁJMENO / OHLAS			
	TĚLO (Z ŘEČ.)	ČERNÁ SKŘÍŇKA (ZKR.) / ZIMNICE				VELKÁ ŠELMA / MALÝ BUFET				MALÝ KORÁLOVÝ ÚTES / PÍSMENO Č						
Začátek tajenky																
KÚŇ (BASN)			DVOULETÉ OBILÍ SETÉ NA PODZIM / NĚM. ČLEN NEURČITÝ					FRANCOUZSKY DEKRET / TU MÁŠ							OBILNINA	POLYAMIDOVÉ VLÁKNO, SLOUŽÍCÍ K VÝROBĚ NYLONEK
SVĚTOZNÁMÁ HOUSLISTKA				INIC. HERCE SOBOTY / SANĚ ESKYMÁKŮ			POBÍDKA TAHOUNŮ (NÁŘEČNĚ) / RUSKÁ ŘEKA			MPZ ZANZIBARU / DOMÁCKY ADOLF				INIC. NÁROŽNÉHO / ION SE ZÁPORNÝM EL. NÁBOJEM		
ANGL. ASIE					ZHOTOVENÁ TKANÍM / AKLINAČNÍ ČÁRA						PODOBY / AVŠAK					
	PLANETKA / OHROŽENÍ KRÁLE V ŠACHU							RODIŠTĚ DIA NA KRÉTĚ / MEZINÁR. NORMALIZ. INSTITUCE				AROMATICKÁ LÁTKA / OHŘÍVAČ VODY				
2. díl tajenky									NĚMECKÁ ŘEKA / FR. KRÁL				STUPEŇ CITLIVOSTI FILMU / PŘEDLOŽKA			
ZKR. ATLETICKÉHO KLUBU			ZN. HLINÍKU / ZDE			LATINSKY VZDUCH / AMER. FYZIK (1913), NOSITEL NC				HADEC (NEROST) / ŠPETKA						
DRUH KOMUNIKACE NA INTERNETU				ŘÍMSKY 49 / LÁTKA			COŽPAK / CTITELÉ VÝLETŮ DO PŘÍRODY				PLATIDLO JAPONSKA / OSCHNOUTI NA POVRCHU				PŘÍTOK JIHLAVY	DEFORMACE DVOJICÍ SIL
	VCHODY	UONDAT / INDIÁNSKÝ STAN						MODLA / ONEN					TRKNUTÍ / ZKR. LETIŠTĚ AALBORG			
VÝPOČETNÍ TECHNIKA (ZKR.)			VYHYNULÝ OBŘÍ ŽIVOČICH / ZN. MANGANU						ŠVÉD. OBCHOD S NÁBYTKEM / SPZ MLADÁ BOLESLAV					ANGL. NEBO / PLOCHÁ LUPENITÁ ČÁST LISTU		
NA TOTO MÍSTO					konec tajenky / SÍDLO V RUSKU											
UKAZOVACÍ ZÁJMENO						DÉŠŤ (Z LAT) / ALPSKÁ HORSKÁ SKUPINA						FILIPÍN. OSTROV / PŘEDLOŽKA				
ANGL. NAHORU			VĚZENÍ / ZN. CESIA						KOČÁR / NÁZEV ZNAČKY DRASLÍKU				KÓD PORTUGALSKA / KÓD MACAA			OTEC (KNIŽNĚ)
ZAŘÍZENÍ PEKÁRNY				DROLENINA						VRCHOLOVÁ ČÁST HLAVY						
ANGL. ANO				DIVADLO POD ŠIRÝM NEBEM						JEV OSAMOCENÝ						